

ε γε νον το κη ρυ υ τον το ος γυ ναι ξι

την Α να α στα σιν

Σε δο ξα α ζο μεν τον της φθο ρας καθε ρε την

σοι προσ πι ι πτο μεν τω α να σταν τι εκ τα

φοι και μο νω Θε ω η μων

140 Εις τὸν Δεύτερον ἦχον αἱ ἔλξεις λόγῳ τῆς διφωνίας σπα-
νίῳ; ἀπαντῶνται, μόνον εἰς τὸν Γα ὁ ὅποιος ἔλκεται ὑπὸ
τοῦ δεσπόζοντος Δι ὡς :

Δο ο ο ξα Πα α τρι και

Υι υι ω ω και Α γι ι ω

ἐνθα αἱ συλλαβαὶ Πα, α, Υι, υι, τοῦ Γα-φθόγγου ἐκτελοῦν-
ται τρόπον τινὰ ἐν Διέσει

141 Ὁ Τρίτος ἦχος στηρίζεται καὶ θεμελιεῖται ἐπὶ τῶν ἔλ-
ξεων. Ἐκτὸς τῶν Διέσεων καὶ Ὑφέσεων αἱ ὁποῖαι ἀφθο-
νοῦσιν εἰς τὸ μέλος του, ἔχει καὶ ἰδίας φθορὰς ♀ ὁ διὰ
τῶν ὁποίων ἔλκει τὸν μὲν Ζω πρὸς τὸν Κε, τὸν δὲ Βου
πρὸς τὸν Γα.

εις ε αυ τον καταπλα γεις α δι αι ρε ε τον

την βα σι λε ε ευ ου ου ου σαν

ἐνθα ὁ Ζω τῆς ἀναβάσεως τῶν συλλαβῶν αυ, δι, σι, λευ
ἐκτελεῖται εἰς τὴν Διατονικὴν θέσιν· οἱ δὲ Ζω τῆς κατα-
βάσεως τῶν συλλαβῶν κα, ρε, ου, ἐκτελοῦνται ἐν Ὑφέ-
σει ἐλκόμεναι ὑπὸ τοῦ δεσπόζοντος Κε ἄλλο :

α κου σονται τα ρη μα τα μου ο τι η δυν θη σαν

$\overset{x}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ ————— ω σει πα χος γης ερ ρα γη ε πι της γης δι ε
 ————— σκορ πι σθη τα ο στα αυ των πα ρα τον Α α δην

Αἱ ἔλξεις ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου τούτου γίνονται διὰ τῆς Ὑφέσεως ἐπὶ τοῦ Ζω, καὶ τῆς Διέσεως ἐπὶ τοῦ Βου, μετὰ δὲ τὴν φθορὰν ρ ἐφ' ὅσον ἡ φωνὴ ἀναβίβει πέραν τοῦ Ζω οὗτος ἐκτελεῖται εἰς τὴν διατονικὴν του βᾶσιν ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ Νη παρὰ τὴν ἀπαιτήσιν τῆς φθορᾶς ὡς :

$\overset{x}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ ————— και ὡς
 ω σει πα χος γης ἐρ ρα γη ε πι της γης

βλέπομεν ἡ ἐνέργεια τῆς φθορᾶς φαίνεται μᾶλλον ἐπὶ τῶν κατιόντων Ζω, ἢ ἐπὶ τῶν ἀνιόντων, καὶ γεννικῶς παρατηροῦμεν εἰς τὸν Τρίτον ἦχον, ὅτι ἄλλοτε χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰ ἐλξεις φθοραὶ, ἄλλοτε Ὑφέσεις ἢ Διέσεις ἐπὶ τῶν ἰδίων φθόγγων Βου, Ζω, καὶ ἄλλοτε οὔτε Ὑφέσεις οὔτε

Διέσεις, ὡς 1 $\overset{\text{r}}{\text{r}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}}$ γε ε ε ε ε νο; Σταυ ρον σου
 2 —————
 3 $\overset{\text{r}}{\text{r}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}}$ ου τον και νυν και αι αι α Πω ω
 4 $\overset{\text{r}}{\text{r}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}}$
 5 $\overset{\text{r}}{\text{r}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}} \overset{\text{f}}{\text{f}}$ ω ω ω μη η θαυ Πε φη τι ι σται αι τα

Ἐνθα αἱ πέντε θῆσεις εἶναι ὁμοίαι, εἴτε διὰ τῶν φθορῶν εἴτε διὰ τῶν Ὑφέσεων ἢ Δέσεων, εἴτε μὴ, ἢ ἐκτέλεσι; εἶναι ὁμοία' καὶ διὰ τοῦτο εἶναι προτιμητέα ἡ ἔλξις ἀνευ τῆς συχνῆς χρήσεως τῶν σημείων τῆς φθορᾶς, ὅπου ἡ πείρα διδάσκει κ ἰ ἀπαιτεῖ τὸ μέλος.

- 142 Εἰς τὸν Τέταρτον ἦχον ἡ ἔλξις ἐκτελεῖται ἐπὶ τοῦ Ζω ἐν Ὑφέσει, ὅταν ἡ φωνὴ ἀπτηται τῆς χορδῆς; του και ἐπιστρέφει ἐξ αὐτοῦ' διὰ δὲ ἡ φωνὴ ἐπιμένῃ ἐπαναλαμβάνουσα τὸν $\overset{\text{z}}{\text{x}}$ ἀπαιτεῖται εἰς τὴν διατονικὴν του βᾶσιν ὁ Ζω.

Ὅταν δὲ ὁ Τέταρτος ἦχος ἐκτέλῃ καταλήξει; ἐπὶ τοῦ $\overset{\text{v}}{\text{r}} \overset{\text{f}}{\text{f}}$ ὁ Ζω ἔλκει αὐτὸς τὸν Νη. Ὅταν δὲ ὁ Τέταρτος ἔχη ἴσον τὸν Δι ἔλιπτε ἔλκει τὸν Γα ὡς ἐν Διέσει.

- 143 Ὁ Πλάγιος τοῦ Πρώτου ἦχος Στιχηραρικῶς καὶ Παπαδικῶς ἔλκει τὸν Ζω πρὸς τὸν Κε ἐν Ὑφέσει.